Lucas 15:25 IK DANSTE DIE MORGEN....
Kerkdienst met Bibliodans op zondagmorgen 30 maart 2025

Korte overdenking van Tineke van Lente-Griffioen

Ik heb al uitgelegd hoe het bij mij een beetje begon, dat dansen in de kerk. maar dan ben je er nog niet. Eerst moet je afscheid nemen van een gewoonte. In de kerk en in het maken van een preek, bij de studie ben je bezig met je hoofd.
Het lijf kwam buiten aan bod, bij sport, op dans- en balletles. Twee werelden waren dat. Die waren niet één twee drie bij elkaar!
dat was een omschakeling. Maar ik wilde dat wél, en dan lukt het ook. De bijbel zelf bleek, is niet zo star als ik in mijn hoofd was. David danste voor de ark, toen Israel uit Egypte was bevrijd, danste Mrijam met de vrouwen op die andere oever. Bij de zee waar ze aan ontsnapt waren.
En die uitspraak waar staat Wij hebben op de fluit gespeeld en jullie hebben niet gedanst. Een verwijt bijna. Hoe kan dat?

Dat beweging, en gebaren belangrijk zijn, leerde ik ook van de taal van doven. In gebarentaal raken woorden weer nieuw. Zoals lief. .. mooi toch?

En om die kloof te overbruggen is (tooch ook) weer studie nodig. En dan ontdek je, dat er in het hebreeuws niet maar één woord voor dansen bestaat, maar wel acht of tien. en een cultuur die veel woorden voor een activiteit heeft, hecht belang aan die activiteit.

En door dat te ontdekken(koppie koppie) volgen er een eye openers.

Een van die danswoorden komt voor in psalm 42. En vaker in de psalmen. In rvers 5 van 42 staat: ik herinner me hoe ik meeliep in een dichte stoet, optrok naar het huis van de Heer, een feestende menigte, juichend en loved.
Het danswoord is vertaald met feestvieren. Het kan toch alleen maar dansen betekenen? Juichend en lovend.

En neem de tekst van het danslied uit ons Liedboek. **ik danste die morgen toen de schepping begon,** Dat lied is uit een traditie, waarin alle dingen die gebeuren waarin God een rol speelt, als een dans worden gezien. De traditie Amerikaans denk ik, heet The Shakers.
De dans van het maken van de schepping, met de deinende zee, en golvende velden, maar ook danst God weer, als zijn Zoon op aarde komt. Als die zoon de dans overneemt door mensen te genezen, en recht te doen. Het brood te delen, en liefde te geven. Zelfs wanneer die Zoon zó van mensen blijkt te houden, dat hij zijn leven voor hen overheeft. Toen danste God in de hemel...

Korte overdenking van Hans Tissink

1 *Leer dansen, want anders weten de engelen in de hemel niets met je te beginnen*. Dat zei ooit kerkvader Augustus. Dansen in de kerk, dat is best vreemd. Dat roept al gauw fronsende wenkbrauwen op, zoals op het schilderij van Marius van Dokkum. Een kind danst in een oude kerk in het volle licht; maar de dominee en het kerkvolk kijken vanaf de hoge kansel en kerkbanken afkeurend naar beneden.
Dansen is voor nuchtere, stijve Hollanders vaak geen feestje. Dit in tegenstelling tot onze arme broeders en zusters in Afrika. Daar wordt in veel kerken gedanst bij het leven.

2 Of de jongste zoon uit onze gelijkenis van dansen hield, weten we niet. Wel weten we dat hij verlangde naar ruimte en avontuur. Hij kleurde in tegenstelling tot zijn oudere broer graag buiten de lijntjes. Met alle gevolgen van dien. Zijn levensreis nam alles van hem af: want hij verloor zijn vaders erfenis, zijn egoïsme en trots. Hij kwam tot schuldbesef en inkeer. 'Ach, was ik maar bij vader thuisgebleven.' De langste reis blijkt de reis naar binnen te zijn. Ook wij hebben soms een leven lang nodig om met vallen en opstaan te ontdekken wie God werkelijk is en wat Hij ten diepste van ons verlangt. En ja, wat geeft onze hemelse Vader ons toch ontzettend veel ruimte om te reizen, om te ontdekken en om te groeien in zelfkennis en levenskunst...

3 Toen ik afgelopen dinsdagavond onder leiding van onze Tineke via muziek en beweging in de gelijkenis van de verloren zoon kroop, beleefde ik een intens moment. Ik deed (nou ja bewoog als een houten Klaas) de oude barmhartige vader na. Ik keek net als hij naar de verte en tuurde en tuurde op zoek naar mijn kind...mijn hoop en verlangen groeiden bij iedere pas. Al bewegend besefte ik eens te meer wat voor een bijzondere Vader we in God mogen ontdekken. Hij schenkt ons royaal zijn oneindige geduld en weergaloze liefde.
Want wat gebeurt er? Als de vader zijn arme zoon in de verte ziet aankomen, holt hij hem tegemoet; Hij vliegt hem om de hals en kust hem innig. Wat een ontroerend tafereel toch. Gaat het diep van binnen niet bij u/jou dansen, als je dat hoort?

Als de teruggekeerde zoon zijn schuld en zonden opbiecht, luistert de vader daar nauwelijks naar. Hij zegt: Geef hem het mooiste gewaad, een ring en sandalen. Laten we eten en feestvieren!!!

4 Ja, het grote feest mag beginnen, als verloren kinderen thuiskomen en omhelsd worden door de liefde van God. Het feest van de vergeving, het feest van de liefde, of anders gezegd het feest van Pasen: want een kind was verloren en dood, maar nu leeft hij weer, teruggevonden en herboren.

Het feest kan beginnen, met muziek en dans, letterlijk lezen we in het Grieks: met symfonie en choreografie. Alles en iedereen mag meedoen. God vraagt ons ten dans. Dans je mee met Mirjam, met David, met de thuisgekomen zoon, met het kind op het schilderij? Ja, dans je mee met God?
Leer dansen, want anders weten de engelen in de hemel niets met je te beginnen.

Amen